

Отъ гдѣ се взе въ менѣ тази мощь! —
Нощта на день, деньтъ на нощъ
Прѣвърнахъ азъ — и бѣгахъ пакъ
Отъ ужаса унесвѣсенъ.
Все ми се струваше, слѣдъ менѣ
Като да тича грозенъ врагъ,
И ме настига съ смѣхъ злорадъ;
Не смѣхъ даже и назадъ
Да се обърна . . . Боже мой!
Кой врагъ бѣ този, що въ покой
Не ме оставяше ни часъ?
О, никой, никой — самъ бѣхъ азъ!
Самси отъ себе бѣ ме страхъ —
Самси отъ себе азъ бѣгахъ,
Като прѣстѣпникъ въ тъмнота,
Въ гризение на съвѣстѣта!
Ни мигъ безъ да се уморя,
Безъ ни на мигъ да се запра . . .
И въ най-усойнитѣ гори
Отъ себе мога ли се скри? . . .
Кога се сѣтя и сега
За този людъ, несмисленъ бѣгъ.
Морници ме побиватъ чакъ
По мойта ссухрена снага . . .

XIV

Настана утро — третий день.
Небесний сводъ бѣ замъгленъ;
Ръмеше дъждъ. И уморенъ